

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

A man and a woman in historical attire standing in front of a stone building. The woman is wearing a pink and gold dress with long white gloves, and the man is wearing a dark suit with a white shirt and dark tie.

ANNIE
BURROWSOVÁ

Zapomenuté manželství

ANNIE BURROWSOVÁ

ZAPOMENUTÉ
MANŽELSTVÍ

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

věřím, že se už těšíte na další dávku romantiky z pera zkušených autorek. V romanci Šarlatová nevěsta se můžete spolu s lordem Ralphem pustit do pátrání po okolnostech smrti jeho první manželky. Při objasňování této tragické záhady ovšem lord nalezne něco mnohem důležitějšího: výjimečnou mladou ženu, která rozsvětlí jeho život.

V povídce Zapomenuté manželství ztratí hraběnka Mary po traumatické události paměť a musí se protloukat a žít, jak se dá. Naštěstí se jí ujmou kočovní herci a ona v sobě objeví nečekané schopnosti a talenty. Přesto návrat do hraběcího domu k manželovi, který předpokládá nejhorší motivy jejího zmizení, vůbec není lehký. Avšak i zde nakonec zvítězí láska a Mary svému manželovi odpustí...

Přeju Vám ničím nerušenou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Annie Burrowsová

ZAPOMENUTÉ MANŽELSTVÍ

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
The Countess's Forgotten Marriage

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2024

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2024 by Annie Burrows
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2977-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2978-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2979-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Stáhla hlavu mezi ramena, jako by se lekla přívalu krupobití, které zarachotilo o dveře krejčovství. Mnohem raději by počkala zde, než se počasí umoudří. Ale neměla na výběr. Jack už na ten oblek čekal. Potřeboval čas, aby si ho vyzkoušel, a ona na to, aby na něm mohla provést případné drobné úpravy, než v něm Jack poprvé vyrazí ven.

Chtěla, aby na večeri s mladými pány vypadal opravdu co nejlépe. Nestávalo se denně, aby na večeri pozvali někoho jako byl Jack.

Kromě toho ji tady krejčí nerad viděl. Nepatřila k lidem, které by tu jeho stálí klienti chtěli potkávat. Dal jí koneckonců jasně najevo, že si nepřeje, aby ji tu jeho zákazníci, bohatí muži, viděli, jak se motá u pultu.

A tak tedy zatnula zuby, prudce otevřela dveře a vyběhla ven dřív, než si to mohla rozmyslet. A plnou rychlostí vrazila do chodce, který právě procházel kolem. Byl to muž. Zaklel, když se odrazila od jeho většího a silnějšího těla a tvrdě přistála u zábradlí.

„Dívej se, kam šlapeš, ty jedna hloupá ženská,“ ulevil si a pokračoval v chůzi.

Takhle to prostě v Londýně chodilo. Lidé na sebe byli tak... hrubí. Tak agresivní. Od prvního okamžiku, kdy se do města v září přistěhovali tak, aby byli připravení, až se divadla otevrou na krátkou sezónu, se tu cítila stále velice nepříjemně. V létě, když jezdila po venkově s kočovnou hereckou skupinou, to sice bylo také náročné, ale zároveň zábavné. Po návratu do Londýna zjistila, že tento obor má ještě jednu, úplně odlišnou stránku. Chápala, že mezi herci musí panovat jistá rivalita, protože spolu přece soutěží o ty nejlepší role. Brzy však konstatovala, že tato rivalita někdy zachází ještě mnohem dál. V některých případech až k naprosté nenávisti. Někteří herci v sobě celá léta nosili zášť, a to nejen vůči všemocným ředitelům divadel, kteří se k nim, alespoň podle jejich názoru, chovali strašně nespravedlivě, ale také vůči kolegům hercům, kterým se v minulé sezóně dařilo lépe než jim. A krejčí a majitelé bytů a vlastně všichni v tomto přeplněném, hlučném a špinavém městě vypadali jako někdo, kdo je neustále něčím naštvaný.

Promnula si rameno, které schytalo hlavní nápor nárazu do zábradlí, a pak rychle pohlédla na drahocenný balíček, v němž byl Jackův nový elegantní večerní oblek. Hnědý papír, v němž byl oblek zabalený, se zdál neporušený. Nebylo vidět, že by byl roztržený. Chvála-bohu. To by byla ta poslední kapka po tom všem, čím si musela projít, aby ho dostala z krejčovství. Krejčí jí ho odmítl vydat, dokud mu za něj nezaplatila do poslední penny. Takovým jako byli oni s Jackem na úvěr rozhodně nedával. Musela běžet k Francouzovi, jenž svou živnost provozoval v hospodě poblíž Saddler's Wells, aby jí

půjčil, čímž ale ztratila hodně drahocenného času. Sice mohla přistoupit na jeho nehorázné podmínky, ale takovou radost mu udělat nechtěla. Věděla, že ji považuje za prostinkou husičku, kterou oškube, protože nemá ani ponětí, jaký úrok za své půjčky běžně účtuje. Abychom ovšem byli spravedliví, musíme přiznat, že opravdu vypadala trochu hloupě. Měla velké, bledé oči a jakýsi... bezradný výraz kolem úst. V tom se ale mylil a ona mu dala rychle najevo, že není tak hloupá, jak na první pohled vypadá, a že se velmi dobře orientuje v tom, za kolik své krátkodobé půjčky nabízí ostatním hercům, kteří se ocitnou v nouzi. A když mu pak sdělila, že peníze potřebuje na oblek pro Jacka... no, hodně rychle změnil názor. Věděl, jak je Jack talentovaný a že mu půjčku i s úrokem vrátí. Jednou.

A když už je řeč o Jackovi, určitě teď nervózně přechází za dveřmi a dělá si starosti, kde je tak dlouho. Promarnila už dost času zkoumáním svých modřin a přemýšlením o ničem.

Odstrčila se od zábradlí a pospíchala odsud tak rychle, jak to jen šlo. Musela dohnat všechen ten čas, který ztratila dohadováním se s krejčím, pak cestou přes půl města a sjednáváním půjčky tak, aby mohla zaplatit krejčímu hezky na ruku, a pak zase stejně dlouhá cesta zpátky. Jak se vzápětí ukázalo, dnešek opravdu nebyl jejím dnem. Neušla víc než pár kroků, uklouzla na zledovatělém chodníku a přistála přímo na tváři. Na chvíli zůstala ležet s vyraženým dechem na zemi a lapala po vzduchu. Balík, který si tak úzkostlivě tiskla k hrudi, její pád lehce zmírnil, ale přesto ji od nárazu na tvrdé dlažební kostky pořádně zabořily lokty i kolena. Někdo

kousek od ní se zasmál. Muž. Byl to ten samý? Ani by se tomu nedivila.

No, alespoň měla radost, že svou nešikovností někoho pobavila! Celá rudá v obličeji se sama zvedla, protože muž, který se jejímu pádu smál, už zase zmizel. Jak typické. Muži klidně někomu ublíží a pak pokračují v cestě, jako by se vůbec nic nestalo. Tohle prostě dělají.

Jak to věděla? Snažila se ponořit do temné mlhy, která jí vířila v mozku tam, kde normální lidé ukrývají vzpomínky, ale jako obvykle nenašla nic, co by se jí mohlo hodit. Jen se mlha začala točit ještě rychleji, jako zběsilý vír, a nakonec ji nasála do sebe.

Musela vyplavat, nebo se v ní začne topit. To už věděla. Nebylo by to poprvé, když ji něco rozrušilo nebo jí někdo začal klást až příliš osobní otázky, s nimiž si nevěděla rady.

A když se jí nepokoušel utopit černý vír, postaral se o stejné utrpení strach. V určitých ohledech dávala přednost strachu. Protože se od něj instinktivně naučila odtáhnout.

Ale tenhle vír... s tím to bylo mnohem těžší.

Natáhla ruku v rukavičce a popadla nejbližší zábradlí, aby se srovnala. Pak tam ještě chvíli stála, prohlížela si zábradlí, jako by nic takového ještě nikdy neviděla, a dýchala.

Nádech.

Nic jí nehrozí.

Výdech.

Je v Londýně. Na úplně obyčejné ulici.

Nádech.

Je v bezpečí.

Výdech.

Není sama.

Nádech.

Má přátele.

Výdech.

Bože, dnes je taková zima.

Konečně. Rozumná myšlenka, k níž se může upnout. Bylo úžasné, jak skvěle tato technika s dýcháním a koncentrací na to, kde je a nikoli, kde byla kdysi, v jejím případě fungovala. Když jí Jack poprvé navrhl, že by ji mohla zkusit, nevěřila, že jí pomůže. Bylo to v okamžiku, kdy se přes ni opět jako příliv přelily temné vlny smutku, zášti a bolesti. Nebo když hrozilo, že ji panika sevře pevně kolem krku a ona se bála, že ji zadusí. Ale protože mu věřila, řekla si, že neuškodí to zkusit, i kdyby jen proto, aby mu udělala radost. Těžko se mohla cítit ještě hůř, že?

Ne, za normálních okolností opravdu ne. Ale dnes, když se nadechovala a vydechovala a snažila se získat opět ztracený klid, bylo jí jasné, že její obvyklý třes – ano, tak se na ní tyto temné epizody projevovaly – přechází v zimnici. Klid se nedostavil, jen stále silněji cítila studené krupobití a všechny její modřiny pálily a bodaly. Připadala si z toho všeho zoufale unavená.

Co to tady vlastně provádí? Stála na místě jako solný sloup a snažila se sama sobě vsugerovat lepší náladu. Měla by jednoduše jít domů. Musí se tam dostat včas, aby se Jack stihl převléknout do nových šatů. Potřebuje se pohnout, pryč z této strašlivé zimy.

Přitiskla si balík pevněji k tělu, sklonila hlavu, aby

se chránila krempou klobouku před přívaly mrazivých krup. Jediné, co nyní viděla, byly špičky bot, které jí vyčnívaly pod dolním lemem sukně a rytmicky klapaly po kluzkém chodníku. Levá. Pravá. Levá. Pravá. Nechtělo se jí ani zvedat hlavu, aby si zkontrolovala orientační body, které si po příjezdu do Londýna musela kvůli Jackovi vštípit do paměti. Dokonce ji donutil, aby mu je nahlas zopakovala, až si byl jistý, že se v jejich malé části Londýna neztratí. Tentokrát ale nechala své nohy, ať si samy hledají cestu, ať si odbočí do druhé uličky vpravo, kolem Pig and Whistle a bludištěm ulic a dvorků na Drury Lane. Prošla tudy už tolikrát, aby nemusela přemýšlet nebo si dokonce opakovat naučené pokyny. Prostě se jen potřebovala dostat co nejrychleji zpátky. Tak moc na tom záleželo. Dnes, nebo nikdy...

Hlavu zvedla až na vrcholku širokého schodiště, kde pěstí zabušila na leskle natřené dveře.

Leskle *natřené* dveře? Ne, tady něco nehrálo. Tady by přece měl být tmavý průchod a vedle něj řada jmenovek? A ona měla v kabelce klíč? Pak proč vlastně klepala.

Ne, tady rozhodně něco nehrálo. Tady být neměla...

Ustoupila o krok dozadu, začala se jí točit hlava. Z mlhy před jejíma očima, která v ní dosud vyvolávala samé nepříjemné pocity, se najednou vynořily neurčité obrysy.

Než se ale mohly zhmotnit v něco solidnější, v něco, co by dokázala rozpoznat a pojmenovat, se dveře otevřely. Na prahu stál elegantně oblečený šedovlasý muž, jenž nemohl být nikdo jiný než komorník.

A pak, v okamžiku, kdy spatřila, co se za těmi leskle natřenými dveřmi ukrývá, se přihodilo něco opravdu divného. Nebylo to tak, že by se mlha, která ji obklopovala, úplně rozptýlila. Ne bylo to, jako když se v divadle zvedne opona při premiéře nové inscenace a ona očekává, že uvidí zcela nové kulisy, ale místo toho zjistí, že poznává každý detail scény, každou rekvizitu, i každého herce. Jako by tu hru viděla už mnohokrát předtím.

Černobílé dlaždice na podlaze, ani klikatý vzor, do něhož byly ve vstupní hale uspořádány, ji nijak nepřekvapily. Stejně jako impozantní schodiště s důmyslnými kovanými železnými sloupky se složitým vzorem, na kterém spočívalo naleštěné dubové zábradlí. Byla si dokonce jistá, že když otevře ty dveře vlevo, najde za nimi snídaňovou jídelnu, zatímco dveře vpravo ji přivedou do pracovny.

Muž, který jí právě otevřel dveře a nyní na ni zíral, jako by před sebou viděl ducha, se jmenoval Simmons.

Vzpamatoval se rychleji než ona. „My... mylady,“ zalapal po dechu, zacouval a s uctivým úklonem hlavy otevřel dveře dokořán.

Zval ji dál.

Ne tohle nebylo správné. Nebyla žádná lady. Byla... byla...

Položila si ruku na čelo. Byla zmatená; ano to bylo to správné slovo. Ale rozhodně nebyla lady. Byla nikdo. Nikdo odnikud. Beze jména. Když se seznámili, Jack jí začal říkat Perdita. Protože vypadala tak ztraceně. A protože netušila, kdo je, nebo jak se onoho dne ocitla v tom malém venkovském městečku.

Ale teď, teď s jistotou věděla, že je sirotek. Že jí oba

rodiče náhle zemřeli při jakési epidemii. Srdce se jí rozbušilo přívalem vzpomínek. Opravdových vzpomínek, které jí jako nezadržitelný příliv zaplavily mozek. Najednou cítila stejnou bolest jako tenkrát, když se dívala na ta dvě zakrytá těla. Znovu viděla rozhněvanou tvář muže, který tvrdil, že je bratr jejího dědečka a že musí jít s ním. Zmatek ze zjištění, že vůbec měla nějakého dědečka. Strach z toho, že musela odejít s úplně cizím člověkem, který vypadal, jako by ji z celého srdce nenáviděl. Pak se jí v paměti míhal jeden obraz za druhým, domů, kam vlastně nikdy nepatřila, a lidí, kteří jí tvrdili, že jsou její rodina, ale nechovali se tak. Že je jejich povinností ji ubytovat a živit, dokud nezačne chodit do školy, kde se naučí, jak se o sebe postarat sama, jako guvernanka, učitelka....

Pak se někde dál ve vstupní hale ozvala ohlušující rána, která přerušila sled představ, jež jí běžely hlavou, stejně náhle, jako kdyby narazily do zdi. Stála ve dveřích velkého londýnského domu, kde právě sluha v livreeji upustil podnos se stříbrným nádobím, které nyní ve všech směrech poskakovalo po naleštěné dlažbě a hlasitě přitom cinkalo.

„Když dovolíte,“ pronesl komorník a obdařil zdrucujícím pohledem sluhu, který strnul na místě a zíral na ni, jako by měla dvě hlavy, „vzal bych vám váš balíček.“

Její balíček. Perdita se podívala na oblek zabalený v hnědém papíře. A na jméno, které na něm bylo napsané. Jack B. Nimble.

„Jacku,“ zašeptala a zatmělo se jí před očima. Jack. Muž, s nímž už tři měsíce žila. Muž, který ji zachránil.

Staral se o ni. Trpělivě snášel její nešikovnost, nevadilo mu, že si o sobě nic nepamatuje a netuší, co bylo předtím, než ji zvedl z okraje fontány, odkud sledovala jeho komické vystoupení na náměstí.

Muž, který v tomto domě *nebydlel*.

DRUHÁ KAPITOLA

Anthony Radcliffe, hrabě z Eppingu, zpražil klubového sluhu ledovým pohledem.

„Myslel jsem, že jsem vám řekl, že nechci být rušen?“

„Ano, mylord, velmi se omlouvám,“ pronesl muž nervózně. „Ale váš komorník tvrdil, že je naprosto nezbytné, abych vám předal tento vzkaz.“ Položil do ruličky smotaný kousek papíru, který svíral v ruce, na stříbrný podnos vedle Anthonyho ruky. Ta spočívala na vyleštěném povrchu jídelního stolu, u něhož právě seděl výbor, jehož byl předsedou.

Anthony počkal, až muž vycouvá z místnosti.

„A nyní zpátky k našim záležitostem.“

„Samozřejmě, mylord,“ odpověděl Whittaker, jehož si při poslední schůzce u tohoto stolu zvolili tajemníkem. „Nyní, když jste souhlasil, že se ujmete předsednictví,“ řekl a podlézavě kývl hlavou směrem k Antonymu, „jsem si jistý, že nebude problém získat podporu pánů na seznamu, který jsem vám všem předal před začátkem dnešního zasedání.“

Anthony už si jeho seznam prohlédl. Obsahoval obvyklou směsici běžných kariéristů, kteří se protlačili mezi skutečné filantropy. Mužů, kteří, jak mezi řádky

naznačil Whittaker, s radostí otevřou své peněženky, pakliže jim to otevře dveře do kruhů, v nichž se pohyboval a jejichž členy by se rádi stali.

„A samozřejmě to platí i pro jejich manželky,“ dodal Whittaker a pobaveně se usmál.

Jak jinak. Představa, že by manželky podporovaly své muže v jejich dobročinných snahách byla komická. Téměř absurdní.

Vlastně taková byla i představa, že by manželka měla svého muže podporovat v čemkoli. To bylo vážně směšné. Tento názor přirozeně zastával, ale zde si ho raději ponechal pro sebe. To podstatné bylo získat a udržet si podporu těchto významných osobností a jejich kontaktů bez ohledu na to, jak plebejští a vulgární mu připadali. Přimět je, aby si vzali věc za svou a věnovali jí nejen své peníze, ale také čas. Města jako Londýn byla plná žebráků a siroteků a oficiální instituce se podle něj ne snažily ani zdaleka tak, jak by bylo zapotřebí. Zde to nebylo jako na jeho panstvích nebo na venkově či menších městech. Tam jejich majitelé a velcí vlastníci půdy, lidé z jeho vrstvy, znali své nájemníky i všechny, kteří na nich byli závislí. Blížila se zima a chudí v Londýně budou zase mrznout, hladovět a hromadně umírat, pokud lidé jako on, a tihle blahobytně se tvářící a privilegovaní panáci, kteří tu s ním sedí u stolu, neudělají něco pro to, aby tomu zabránili.

I kdyby to pro něj znamenalo družít se s lidmi, kterým by se za normálních okolností snažil spíše vyhnout. Teprve když se zdlouhavě vypořádali se všemi body programu a začali si objednávat další portské, aby se posilnili na cestu domů, si vzpomněl na vzkaz, který

mu poslal Simmons. Rozmotal papírek a zjistil, že je na něm jediná věta. Ovšem s účinkem odpovídajícím tomu, jako by se stropem právě propadl slon a přistál na stole, u něhož seděl.

Její Milost vévodkyně se vrátila domů.

Zmuchlal papír mezi prsty a projel jím ledový hněv, který ho zvedl na nohy.

„A nyní mě omluvte, pánové,“ vypravil ze sebe s posledními zbytky sebeovládání a podíval se na členy výboru. „Já...“

Nechce jim přece cokoli vysvětlovat? Proč by, proboha živého, něco takového dělal? Ti lidé zde nebyli žádní jeho přátelé, jen kolegové, s nimiž ho spojovaly jisté zájmy, nic víc.

Až dosud se mu dařilo udržet nejnovější, vpravdě špinavé detaily svého soukromého života tam, kde je chtěl mít. Pod pokličkou. Nikomu nic neříkal. Nepřipustil, aby kdokoli jen tušil, že Mary, jeho nevěrná, intrikánská manželka...

„Samožřejmě, Vaše lordstvo,“ drmolili všichni kolem stolu. Ke spokojenosti jim stačilo, a to už docela dobře poznal, že se mohli uplynulou hodinu těšit z jeho pozornosti. Všichni si byli vědomi, že má na starosti i důležitější věci. Hrabě Anthony Radcliffe byl velice zaneprázdňený muž. A určitě jim nemusel vysvětlovat, o co přesně se musí nyní postarat.

Předpokládal, že mu sluha pomohl do kabátu a podal mu i rukavice a klobouk, protože když vstoupil do krupobití venku, měl na sobě všechny tři součásti svého

úboru. Pokud by dokázal jen trochu myslet, nechal by ho, aby mu přivolal i kočár. Jenže se zdálo, že právě tato schopnost ho nyní opustila. Anebo si jeho mozek nárokovalo něco zcela jiného. Navíc by stejně nedokázal jen tak sedět a čekat, až ho kočí doveze na náměstí Grosvenor Square, kde měl svůj městský dům. Potřeboval se hýbat. Hrnout se jako velká voda po chodníku a odstrkovat z cesty ostatní chodce. Doufal, že tak spálí alespoň část svého hněvu dřív, než se k ní dostane. Anebo bude v silném pokušení zakroutit jí krkem.

Jak se jen opovažuje sem nakráčat, jako by se vůbec nic nestalo? Nebo si myslí, že jí promine její nevěry? Ano, získal si pověst člověka, který velkoryse prokazuje dobrodiní těm méně šťastným, jak to dosvědčovalo i tohle jednání výboru, z něhož právě předčasně utekl, to ale neznamenal, že byl naivní hlupák. Že by jen tak dovolil, aby si ho nějaká žena omotala kolem prstu, a bylo úplně jedno, jak krásná a přitažlivá mu kdysi připadala. Jak zranitelná. A nevinná.

Vztek mu prodlužoval krok a zrychloval tempo, takže ke dveřím dorazil dřív, než se stačil být jen nepatrně zklidnit.

Dveře otevřel Simmons.

Anthony ze sebe shodil kabát a po mramorované dlažbě se rozkutálely kroupy a poskakovaly kolem. Svoji porci ledu dostal i klobouk, který Simmons nyní oprašoval. Zajímavé bylo, že on sám si bouře sotva všiml, tak moc se šířal příkořími, které mu Mary způsobila. Teď bude nejspíš očekávat, že nad vším mávne rukou a všechny problémy jako zázrakem vyřeší. Proč jinak by sem chodila?

„Kde je?“ zavrčel na Simmonse a hodil mu svůj kabát.

„Ve svém pokoji, mylordě,“ odpověděl a bylo mu i bez ptaní jasné, o koho se jedná. „Ale –“

Anthony nezastavoval, aby si vyslechl i zbytek toho, co mu chtěl komorník sdělit. Nechtěl slyšet žádné omluvy. Nebylo nic, co by mohl kdokoli říct, a čím by ho přiměl, aby jí odpustil.

Vyběhl nahoru a bral dva schody naráz. Pak, aniž by se obtěžoval klepáním, vpadl do jejího pokoje.

A zůstal jako opařený na prahu, protože mu konečně došlo, před čím se ho komorník snažil svým *ale* varovat. Mary byla totiž ve vaně. Oděná pouze v mýdlovou pěnu. Světlo plamenů z krbu za vanou vrhalo měkké odlesky na její nahou kůži.

K čertu s ní! Jak je to vůbec možné, že po tom všem, co mu provedla... pořád stačí jediný pohled, aby po ní zatoužil? Jen tím, že tam prostě sedí, nahá a mokrá? Dokonce se na něj ani nedívala! Měla napůl zavřené oči, jako by myšlenkami bloudila někde daleko odsud. Byla do nich pohroužena natolik, že si ani nevšimla, že vstoupil.

Mohl to být kdokoli, kdo by tam teď stál a díval se na ni. A dokonce za sebou ani nezavřel, takže by ji viděl i každý, kdo by šel zrovna kolem po chodbě v prvním patře.

Otočil se a bouchl dveřmi. Pak se prudce otočil zpátky k ní.

„To v sobě nemáš kouska studu, ženská?“ obořil se na ni. „Sedět tady úplně nahá?“

Vrhla po něm pohledem, který kdysi způsobil, že jí

odevzdal své srdce. Pohled plný zmatku a toho, co tenkrát považoval za čistou nevinnost. A zranitelnost. Pohled, který v něm probudil touhu vzít ji do náručí a být tím, kdo ji bude už navždy ochraňovat.

„A je úplně zbytečné, abys na mě zase dělala tyhle oči,“ varoval ji a založil si ruce na prsou, jako by si sám nevěřil, že k ní nepřiskočí a nesevře ji v objetí. A neudělá ze sebe šaška, když bude děkovat nebesům, že je v bezpečí. A že je tady. Než ji zahrne přílivem otázek, na které možná ani nechce znát odpověď. „Možná to na mě jednou zabralo. Možná jsem uvěřil, jak jsi bezbranná, nevinná a jako moc potřebuješ, aby tě někdo chránil. Ale dnes už vím své.“

Nakrčila obočí.

„A jestli si myslíš, že mi můžeš jen tak znovu nepochodovat do života a ujmout se svého místa jako moje žena, jako by se vůbec nic nestalo, pak se ošklivě pleteš. Nebo mě snad považuješ za takového blázna, abych tě vzal zpět, když se tě tvůj milenec konečně nabažil? Že si vezmu něco, co už někdo přede mnou odhodil? To si vážně myslíš, že jsem naprostý idiot?“

Už nějakou dobu před jeho příchodem seděla ve vodě a upřeně se dívala na konečky prstů na nohou, které na ni spokojeně koukaly z pěny plné voňavých, růžových bublinek. Přemýšlela, jak jsou vlastně chytré. Protože to přece byly ony, tyhle prsty, nebo možná celá chodidla a nohy, ze kterých vyrůstaly, které ji sem přivedly. Alespoň tak to ze svého pohledu viděla ona. Jak je to vůbec napadlo, vést její kroky zrovna sem, do domu, kde jí služby nanosí do vany konve plné teplé vody, když její

mysl na něco takového vůbec nepomyslela? Co je přesvědčilo, že má právo vstoupit do domu, kde jí rozdělají v krbu oheň, aniž by si museli dělat starost s tím, jestli si mohou dovolit uhlí? Nic z toho si nedokázala vybavit. Ani za celé týdny, co byla zpátky v Londýně. Ne, dokud nepřešla přes práh a nepoznala tu mramorovou halu a komorníka.

Komorník...

Co si o ní asi myslel, když překlápěla ke schodišti a svalila se na dolní schod místo toho, aby elegantně vystoupala nahoru. Když k sobě jednou rukou tiskla Jackův balíček a druhou objímala sloupek zábradlí? Když byla ze všeho tak omámená a zmatená, že nedokázala odpovédět ani na jednu z otázek, které jí kladl?

Část jejího já, a ona v duchu doufala, že to byla ta, která objímala sloupek, jí tvrdila, že už tu někdy předtím musela žít, jinak by přece nepoznávala nic z toho, co kolem sebe viděla, služebnictvo, nábytek, vybavení. A proč jinak by jí komorník pustil dál, jako by opravdu měla právo tu být? Jinak by to přece neudělal, ne?

Ale ta část, která k sobě tiskla balíček s Jackovým oblekem, trvala na tom, že sem nepatří. Ani náhodou.

A tak, zatímco tak nějak bojovala sama se sebou, ji Simmons odvedl nahoru po schodech do tohoto pokoje, o kterém neustále tvrdil, že je její.

Když před ní otevřel dveře, už necítila zdaleka takový šok, jako když se před ní otevřely dveře z ulice. Nejspíš proto, že už tušila, co tady najde. Jako by se na to stihla připravit. Což se také stalo. Ten pokoj poznala hned, jakmile překročila práh, přestože ani teď necítila ani náznak toho, že by sem snad měla patřit. Ne, opravdu

si nedokázala vybavit, že by tu někdy doopravdy žila. Nebo cokoli, co se jí tady stalo.

A přesto, navzdory tomu všemu, se její počáteční omámené překvapení poměrně rychle rozplynulo. Koneckonců, nepronásledoval ji snad od okamžiku, kdy poprvé přijeli do Londýna, ten zvláštní, téměř nepříjemný pocit, jako by se jí celou dobu za zády vznášelo něco, co jí může každým okamžikem poklepat na rameno?

Celou dobu se ten pocit pokoušela zaplašit. A odmítala se neustále ohlížet a pohlédnout tomu přízraku do tváře. Protože si byla naprosto jistá, že ať tam na ni číhalo cokoli, nebylo to nic příjemného. Proč pořád mívala ty podivné, neuchopitelné, děsivé sny? A proč pokaždé, když měla pocit, že tam něco je..., že stačí vztáhnou ruku, zmocnila se jí nutkavá touha před tím prchnout? Utéct pryč.

I když proč by, proboha živého, někdy utíkala z tohoto domu? Ze všeho toho luxusu? Nic z toho jí nedávalo smysl.

Ne, dokud se dveře pokoje nerozlétly a on nevtrhl dovnitř jako živoucí ztělesnění divoké bouře. Muž temný jako mrak, s drsnou, rozzuřenou tváří. Vypadal, že každým okamžikem vytáhne z kapsy blesk a vrhne ho proti ní. Jako nějaký starý bůh, který se zázrakem ocitl v Anglii.

Proč tedy, když byl tak rozzuřený a ona v tak bezbranném postavení, necítila ani náznak strachu?

Protože ho zná, jiné vysvětlení neexistovalo, nebo spíš znala, to se jí jevilo jako pravděpodobnější, jakkoli jí právě teď připadal jako naprostý cizinec.

A proč se jí, navzdory tváři zkřivené vztekem, drsnému výrazu se svráželým obočím nad ostrým nosem a nekompromisně staženými rty, tak líbil?

Protože ty rty už někdy líbala?

Ó, ano. Vzpomněla si, jak ji ta nyní tak vzteklá ústa líbala. A vybavila si i čirou slast, kterou při tom cítila. Radost. A neschopnost pochopit, co se vlastně stalo. Protože pro ni tenkrát byl opravdu jako... bůh.

Bůh.

Opravdu je to možné? Ona tohoto muže kdysi v dávno zapomenuté minulosti zbožňovala a uctívala. Najednou o tom neměla nejmenší pochybnosti. O to zranitelnější si ale připadala. A ohromenější z toho, že ji s tímto rozzuřeným cizincem pojl tak blízký, nejspíš i intimní vztah.

Byl tu ovšem zásadní rozdíl, uvědomila si. Kdyby se na ni stejně jako teď mračil tenkrát, byla by z toho zničená a úplně bez sebe.

A kdyby na ni zakřičel jen z poloviny tak zuřivě jako před chvílí, ta nevinná, zbožňující mladá dívka by se sešypala jako hromádka neštěstí, schoulila by se někam do kouta a chtělo by se jí zemřít.

Dnes už tomu bylo jinak. A přestože se jí v nesouvislých útržcích vracela paměť a ona se na okamžik dokázala vcítit do pocitů dívky, jíž kdysi bývala, už dávno byla někým úplně jiným. Už několik měsíců vůbec netuší, kdo je a kým by vlastně měla být. A tak se to snažila zjistit. Sledovala, co se kolem ní děje a pozorovala své vlastní reakce. Pomalu, den po dni. Připadala si, jako by každý den poznávala někoho nového, neznámého. Až na to, že tím neznámým byla ona sama.

Znělo to absurdně, ale přesně tak se cítila. Byla cizincem sama v sobě. Prozatím zjistila, že je nejspíš vážně inteligentní a schopná. Že se stala nepostradatelnou součástí skupiny kočujících herců, kteří se jí ujali. Byla natolik schopná, že se dokázala postavit protřelým místním obchodníkům, kteří z ní měli legraci, a vyjednávala výhodné podmínky i s tvrdými a jindy bezcitnými lichváři.

Byla někým, kdo rozhodně nehodlal jen tak sedět, krčit se a bezmocně poslouchat, jak na ni nějaký muž křičí a snaží se ji zastrašit.

Protože, pokud tohle opravdu byl její pokoj, pak ten muž neměl žádné právo do něj vtrhnout jen tak bez zaklepání!

A neměl ani nejmenší právo zasypávat jí všemi těmi urážkami nebo ji z čehokoli obviňovat. Protože, pokud si dokázala vybavit, nikdy neudělala nic špatného!

Pomalu se zvedla a natáhla se pro osušku, která se nahřívala u krbu. S potěšením přitom sledovala, že ho pohled na ni natolik šokoval, že zmlkl a nezmohl se ani na slovo.

Ano, jistě. Ta dívka v ní nejspíš bývala velice plachá, že? Nejenže nedokázala uvěřit, že muž jeho postavení... někdo tak vysoko nad ní, by jí opravdu toužil navléknout zasnubní prsten, ale téměř umřela hanbou, když ji chtěl vidět i nahou.

Nyní ztuhla i ona. Tato poslední vzpomínka jí odhalila další kousek skládačky. Ruka jí zůstala viset ve vzduchu, aniž by se stačila dotknout ručníku.

Ten muž zde je její *manžel*.

Ano, to je jediné možné vysvětlení, proč jí tvrdí,

přesněji řečeno, proč na ni křičí cosi o tom, že by zase chtěla zaujmout postavení jeho ženy.

Málem se otočila, aby se na něj podívala. Na muže, o kterém si ani nepamatovala, že si ho vzala. Jak ale mohla zapomenout, že si vzala někoho, komu patří takový dům plný sluhů. Nebyla snad k něčemu takovému od malička vychovávána? Tohle byl přece život, na jaký se připravovala, jaký mohla právem očekávat.

A co se, proboha živého, stalo, že překročila všechny společenské hranice a ocitla se v postavení, ve kterém se nalézala nyní?

Teprve v posledním okamžiku si uvědomila jeden drobný detail. Ještě pořád byla nahá. A ačkoli to již nejspíš nehrálo žádnou roli, protože, jak si právě uvědomila, muž před ní byl její manžel, a neexistoval tedy žádný právní důvod, proč by se nemohl dle libosti dívat na něco, co předtím viděl již tolikrát, bylo by to poprvé, co by mu takový pohled poskytla vědomě.

Popadla ručník, omotala si ho kolem těla a neobratně svázala na prsou.

Bože! Tohle začínalo být zajímavé! Přestože již dávno ztratila svoji ostýchavou plachost, rozhodně nebyla ochotná vystavovat se jen tak na odiv. To už ale věděla také. Naučila se to se svými herci. Nikdy neměla ráda, jak na ni lidé na jevišti civí, dokonce i když na sobě měla kostým, který ji zakrýval od hlavy až k patě.

Takže se možná ve své podstatě až tolik nezměnila.

„A tím, že se tady budeš přede mnou převádět,“ křičel muž, vlastně její manžel, „mě rozhodně nepřinutíš, abych tě vzal zpátky, na to zapomeň!“

Tak to je jen dobře, že se s něčím takovým ani

neobtěžovala, pomyslela si pobaveně, když se k němu konečně otočila.

„Od tebe už chci jenom jedno,“ zalykal se muž a napochodoval přes celý pokoj k ní, až se špičkami bot dotýkal protější strany vany. „Chci vědět, co se stalo s naším dítětem!“

TŘETÍ KAPITOLA

Jejich dítětem? Oni spolu měli dítě?

Přízrak, který ji celé týdny pronásledoval, plížil se krok za ní a mizel pokaždé, když se ohlédla, se najednou vztyčil v plné své výšce a popadl ji za krk. Jeho otázka jako hurikán rozptýlila mlhu, která ji zahalovala. Už se od té hrůzy, kterou cítila, ale nedokázala pojmenovat, nemohla ani odvrátit, ani ji odsunout stranou.

Její dítě.

Přelila se přes ni velká, temná vlna zoufalství a stáhla ji pod hladinu.

Její dítě. *Její dítě.*

Topila se. Nedokázala se nadechnout. Černá tma ji stahovala stále hlouběji. Někde v záhybech paměti viděla, jak se snaží zachytit dřevěné stěny pokryté zeleným slizem. Lámala si nehty, snažila se udržet na vodou...

Neutopila se.

Ale, ach bože, její dítě!

Z hrdla jí unikl vzlyk. Zaplavila ji bolest, jakou ještě nikdy nepoznala. Cítila v sobě nezměrnou prázdnotu.

Objala si rukama břicho, které v sobě kdysi neslo plod její lásky k tomu muži.

A zasténala.